

Jens »Puggaard« i Tinghaven paa Taasinge

Ungdomsminde, fortalt af Thorvald Hansen

Der er noget besynderligt fortidsagtigt ved Tinghavens lille Skov. I dens hæderlige Kamp mod "Tiden" havde den faaet noget ufriseret og stærkt over sit Ydre. Tappert havde den kæmpet Striden, var veget Fod for Fod; det var tydeligt at se, hvor nødigt den havde overladt Marken, der havde flosset dens Kanter slemt, noget af det, der engang hørte den til.

Nu kunde den ikke godt blive mindre, om Prædikater: Skov skal bevares.

Første Gang jeg gik og betragtede dens sære forvredne Vækster, slog det mig, at den vist var et Levn af den oprindelige Skov, der engang dækkede hele Taasinge, ja, maaske Resten af den Offerlund for Thor, der var Kernen i "Landet" (Øen).

Engang sagde jeg det til min Ven, Skytte Caspersen i Vaarø, der paa sin pudsige Maade gik ind derpaa, og med sit groteske Lune fremtryllede han øjeblikkelig et "Billede", der langt fra svarede til mine Tanker, men som unægtelig var meget morsommere.

Jo, vist var der noget antikt over Skoven, og det prægede i ældre Dage flere af dens Indvaanere. Især var det tilfældet med Jens Puggaard. - Egentlig hed han ret og slet Jens Clausen og var oprindeligt Skovløber paa Godset, men en dag aabnede han, vist animeret dertil af sin ikke særlig kønne, men meget geskæftige Kone, en Købmandshandel i det lille Skovløberhus. Straks døbte Folkeviddet ham Puggaard, efter en af sidste Aarhundredes største Handelsfyrster i København. Jens morede det, han havde slet ikke noget mod Sammenligningen, hvorimod det langt fra stod den noget klogere Stine an. Hun mærkede Ironien og væbnede sig imod den. Ikke sjældent nægtede hun at ekspedere de Kunder, som hun vidste kaldte Manden med det famøse Navn.

Jens var en daarlig Regnemester og tog det ikke saa nøje, om Vægten hældede lidt til Kundens Fordel. "Stine regner bedre end jeg", oplyste han altid, "men jeg er mere durkdriven end hun. Se nu, jeg er den eneste, der her paa Øen forhandler 16 Graders Brændevin". Kunderne var dybt duperede. "Se, jeg køber altid to Ankre 8 Graders - og saa blander jeg dem sgu sammen". Jens lo hjerteligt over hin egen Fiffighed. "Pokker med det, bare Handelen gaar", var hans Valgsprog - men ogsaa hans Forsvar over for Stine, naar han havde faaet 12 og 8 til at blive 15. Hvert Efteraar indfandt Jens sig paa Slottet for at købe Faareskind. "35 Skilling Stykket - ingen smalle Steder her", sagde Jens med en flot Haandbevægelse. "Kan De ogsaa staa Dem ved det, Jens", spurgte Baronessen, der altid ønskede personligt at forhandle med ham. - "Hm", Jens kløede sig bag Øret og saa polisk ud. - "Det gaar an. Se, jeg giver 35 og tager igen 30. Det er ikke meget, men det er Mængden, der skal gøre det". Den Fortjeneste undte man ham gerne - og Handelen kom i Stand.

En Gang om Aaret - i Sommerens skønneste Tid - afholdt Jens Bal for Egnens unge paa et "Balgulv", han lagde mellem Træerne lige udenfor sit Hus. Da var han i sit Es. Kaffekanden placeredes mellem talrige Kaffekopper paa et lille Bord, der flankeredes af to Tønder, indeholdende henholdsvis Brændevin og Rom. Forretningen gik strygende, og Jens sang hele Tiden med til Musikkens Tøner, dog altid den samme Tekst: "Og en to tre - pas paa Tappen". De overgivne Karle viste nemlig altid Lyst til at sparke ud efter den - og nu og da lykkedes Attentatet, saa de dyrebare Draaber fossede ud. Da kastede Jens sig dybt fortvivlet ned og søgte at drikke omkap med den tørste Jord.

Det var som sagt Aarets bedste Dag for den lille Skovløber - men en Bevilling skulde der til, og Jens maatte i den Anledning til Svendborg for at andrage derom hos Politimesteren. Han glædede sig altid til Turen, men Stine var meget nervøs for, at hendes alt andet end belevne Ægtefælle skulde bære sig saa klodset ad, at Tilladelsen skulde blive nægtet. - "Vil du nu huske at tage Hatten af, naar du gaar ind derude hos den høje Herre - og husk at sige "De" - og en saadan fin Herre som Politimesteren kaldes Overauditøren. Har du forstaaet det?". Hun børstede hans Hat med Haanden, gav ham den paa, lempede lidt paa hans Hals-tørklæde - og skubbede ham blidt ud af Døren. Jo, Jens havde forstaaet. Hele Vejen over Bregninge Bakke gik han og øvede sig paa sin "Lektie", men uheldigvis mødte han i Nyby en Bekendt, som han gav sig i Snak med. Da han stod paa "Fritz Juel"s Dæk, havde han helt glemt, hvad det var, han skulde kalde Politimesteren. Ærgerlig søgte han paa Vejen op ad Gaden at finde Ordet, men nej...

"Hvad ønsker De", spurgte en venlig Dame, da Jens stod nervøs og drejede Hatten med rystende Hænder.

"Jeg vil gerne tale med Hovedet", sagde Jens. - Hovedet? Damen drejede smilende Ansigtet mod sine Kolleger, der fniste højlydt.

- Ja, ja, Damen forstod det godt - og Jens traadte ind til Politimesteren, der udmærket huskede ham fra hans Besøg tidligere Aar og i samme Anliggende. - Da gik der pludselig et Lys op for Jens - han smilede glad og sagde:

"Goddag, Hr. Overtraktør! Kan jeg faa Lov at holde Ballondans?"

"De mener Salondans", indskød Politimesteren.

"Det er sgu lige meget, hvad det hedder, bare vi forstaar det", sagde Jens.

"Saamænd", indrømmede Politimesteren. - "Ja, det maa De vel have Lov til - men kan De tjene noget ved det?"

- "Stine siger, det gaar godt, bare vi faar kunstigt Vejr".

"Naa, gunstigt, mener De"... Jens brummer lidt, utilfreds over Spidsfindigheden.

"Ja, ja, saa hold De bare Ballondans".

Jens blev staaende lidt. "Er der mere, De ønsker?", spurgte Politimesteren.

Jens rømmede sig. "Ja, se Stine og jeg har ingen Børn... og saa".

"Nej, se det var da kedeligt".

"Det er sgu kedeligt", bedyrede Jens - og Doktoren i Landet havde saa bestemt lovet mig eet - men..."

"Naa, det blev heller ikke til noget", lo Politimesteren.

"Nej", sagde Jens forfjamsket - "og nu var de, jeg vilde høre om De - om De mente - De kunde..."

Politimesteren flyttede sig uroligt paa Stolen. "Hvad skal jeg?"

"Skriv os et Postement, saa den, der lever længst overtager hele Ryddebænden".

"Naa, De vil oprette Testamente - ja, det maa De nok tale med en Sagfører om".

Jens takkede for Oplysningen og gik...

- En skøn Efteraarsdag var Jens gaaet i Skoven med sin gode Ven, Hunden "Sulli", en for Jens karakteristisk Udtale af Sultan. Den var en Krydsning af en Tysk Korthaar og en Puddel. Nogen Jagtinteresse havde den arvet efter den første, en vis Snuhed efter den sidste, og det var disse Anlæg, dens Ejer fandt, gjorde den til et sandt Unikum af en Hund at være. Han havde hørt Jægerens Tilraab til Hundene under de store Jagter, hvor han gjorde Tjeneste som Klapper. Disse Tilraab "oversatte" han nu paa sin særlige Facon for "Sulli".

Mens Jens "tresserede" sin Ven i Skoven holdt Baronen, der havde faaet Besøg af en Standsfælle fra Sydfyn, pludselig foran Skovløberhuset for at faa Jens i Tale. Der var opdaget en stor Buk i Skoven - og den vilde d'Herrer søge at nedlægge. De manglede en Klapper - og det skulde Jens gøre det ud for.

Skovfoged Jansen bankede paa Døren, der gik op, og Stines Ansigt kom til Syne i Sprækken. Hun spidsede Munden og bevægede

Læberne hastigt ud og ind, som blæste hun i en Trompet, mens hendes store vandblaa Øjne nysgerrigt betragtede Herrerne i Vognen. Baronnen lettede paa Hatten og spurgte: "Er Puggaard Hjemme?"

"Min Mand hedder Jens Clausen", raabte Stine og smækkede Døren kraftigt i.

"Behandler dine Folk dig saadan", udbrod Gæsten forfærdet, og saa maabende paa Baronnen, der lo gemytligt. "Kun disse to her - og det skal de have Lov til. Tinghaven er en fredet Plet, ser du - ogsaa for Mennesker. Et Sted maa de have Lov at være, som Gud har skabt dem".

Saa kom Jens. "Hvem er han dér?", spurgte han og pegede paa Gæsten, der gjorde sig saa lille, han kunde oppe i Vognen. Det fik han at vide - og de gik ud for at fælde Bukken.

"Sulli maa med - den er nemlig tresseret", sagde Jens - og det fik den da ogsaa Lov til. Jægerne tog Opstilling, og Jansen, Jens og Sulli gik gennem "Tykningen". Da sprang Bukken op og tog Flugten ned mod Jægerne. Jansens kraftige Stemme meldte dens Komme med det obligate Raab: "Vartov!".

Jens forstod det ikke, men troede, at han ogsaa skulde stemme i med. Han raabte da: "Vortov, Sulli!". Det hørte de to Jægere - og det lød saa pudsigt i deres Øren, saa de gav sig en hjertelig Latter i Vold. Baronnen vred sig som en Proptrækker, mens Vennen søgte Støtte mod en Træstamme. Og Bukken løb og redede sit Liv...

"Fanden til Hund den Sulli! Vil De sælge den?", spurgte den fynske Godsejer, hvem Lattartaarer stadig stod i Øjnene. "Ikke for alt", fastslog Jens - "den er klogere end et Menneske".

"Kan den staa?", spurgte Godsejeren.

"Staa - naar den først bliver sat op paa Enden, sidder den saa længe, det skal være".

"-Naa, ja - lukker den op?" (jager halsende).

"Ja, Stine kan lukke Døren saa tit hun vil, den skal nok lukke den op".

De lo hjerteligt - "Kan den holde fast?" (stabil som Støver).

"Prøv og give den en Stok - saa skal De se, hvor den kan holde".

Herrerne steg til Vognen. "Farvel - og Tak for i dag, Puggard", lo de.

"Selv Tak - jeg kommer snart ned paa Slottet og faar jeres Skind", raabte Jens til Afsked.

"-Det bliver de andres - jeg vil ikke af med mit", lo Baronnen og vinkede til Afsked.

Jens saa længe efter Vognen - igen lagde Fredden sig over Tinghaven Skov - udenfor hvilken han følte, han i Grunden slet ikke hørte hjemme.

(Se oplysninger om forfatteren ved hans anden artikel her i bogen).

Ovenstående artikel har været trykt i "Svendborg Avis" d. 21. marts 1956.

Skoven Tinghaven er beliggende ud til Tinghavevej mellem Landet og Strammelse. Skovløberhuset eksisterer også, nu som Tuegyden 51.